

REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön october 29^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. A' szerkezői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A z á r v a l e á n y.

Ütött a' végóra Darvainénak. Nehezen válhata-meg a' világtól, mellynek tisztább örömeit fölkeresni minden időben képes volt, 's mi több, egy derék ifjat szült 's nevelt annak. Kálmán lelkes és szép ifjú vala; ő atyját nem ismerheté, mivel ennek halála után két hónap mulva született; 's mostan szeretett anyját vesztél, kinek végső tanácsa volt, hogy Kálmán báro Szamosinénak egyetlen leányát a' kellemes Rózát vegye nőül.

Miután kedvelt anyját a' bús fi eltemetteté, 's a' ritka jóságúnak fájdalmas könyözönnel áldozék, több napok mulva annak utósó tanácsára eszméle, melly szívét annyira elfoglalá, hogy feledné egykori esküjét, mellynél fogva erősen fogadta a' kevély és vad lelkű Szamosi-családot messze kerülni. Szamosi báro már nem élt: ez Darvainé ellen igaztalan pört folytata, melly azonban az igazságos bírók előtt elbukott. A' báróné rávette férjét Darvainéval megbékülni; 's a' vele ugyan egy helységben lakó kegyteljes asszonymal csak hamar barátság kötteték. De Kálmán érzé még akkor is a' méltatlanságot; 's jó szülőjének megbántóját, sőt annak egész házat hevesen utálá. A' báro az összeegyezés után nem sokára megszűnt élni; 's ezután a' mint Darvainé a' gyászos háznál látogatását tette, látá-meg előszer Szamosinak a' klastromi nevelésből csak imént érkezett leányát. A' lelki testi kellemekkel bőven megáldott Róza büszkeségek vala szülőjinek, kik minden látogatonak tüzesen beszéltek a' szép hölgy diszes erkölceiről, 's magokat feledve, nem javalható kérkedéssel adák-elő, mi böles az ő Rózájok, mi jártos a' külföld és hon történeteiben, a' földírásban és költészetben; mi könyörülő szép lélek ő, ki a' koldusnénak maga vitt enni, 's multságpénze utósó maradékából is juttatott annak.

De még több dicséretetek is folytak a' hiú anyának ajakiból; azonban midőn a' szerény Róza jelen volt, akkor sokkal kevesbbé magasztalhatá bálványzott gyermekét, miérthogy a' földnek ezen alázatos anygala, mihelyt a' beszéd róla elkezdődék, elpiramlott

arczczal szülőjének melljére borult, 's hallgatásért esdeklett. Különben is hódító magaviseletű vala ő, kit Darvainé fijának első látásakor mindjárt megszerete, 's eszébe jutván Kálmánnak azon megadása, mellynél fogva a' nőválasztásban magát egészen szülőjére bizta, nem kétlé, mi helyesen cselekszik majd, ha egy-két nap multával Rózát szeretett fijának megkéri.

Darvainé e' tárgyban éppen értekezni kíván vala kedvelt fijával, midőn a' ködös ősz ez előtt is gyakran szenvedt egészségét keményen illetvén a' közép idejű nemes asszonyt huszonnégy óra után halálnak adá. A' fiatal, de öreg ítéllettel bíró Kálmán hatalom-teljes urrá vált, 's az anyai végtanácsnak szívében rezgő szavai őt egy bájos élettárs keresésére ösztönzék. Rózának szép hite neki is értésére lön, de a' jelest még személyében nem láthatá. Egykor a' bárónénak háza felé sétála, 's midőn arra föltekinte, felső nyílt ablakából egy csinosan fürtözött szőke fej voná-be magát. Ugy tetszék Kálmánnak, hogy bár annak szemre-vehetése rövidke volt, mindazáltal az arczatnak gyengéd pirossággal elegy kellemé azon kis idő alatt is látszatossá lön. Ő szívdöbbenve álla-meg; majd a' házat megkerülő egy másik uton tért haza.

Kálmán gondolatokba merülten járdalt főlebb-alább szobájában. Elméleti fő tárgya a' szőke fürtözetű fej vala, 's minthogy az arczat részeit valólag ki nem veheté, a' hű képzelet egészíté-ki azt, 's egy szemérmesen mosolygó kellemes grácia-kép álla elő; és így Kálmán az előteremtett Rózával teljesen elégtülve volt, sőt annak képzett bájaitól egyszerre elragadtaték. A' bárónénál megjelenie más napra határozá, 's nyugtalan éje a' szép Róza képe-vel lön teljes.

Szamosi báróné másnapi délután Pestre vala indulandó leányával. Öreg nénje, kiről, mint a' báróné hinni szereté, gazdag örökség nézett rá, nehéz betegségben nyögött, 's így a' bárónénak Rózával együtt el kelle utaznia. Udvarán várta hatlovú üveges kólyája, 's már a' báróné, Róza szobaleány, 's inas fel valának készülve, midőn a' báróné az árva Lidát néhai bátyja leányát megcsókolván, a' házat felügyelésébe ajánlá. Lida kézesókkal felelvén, majd Rózával ölelkezék- öszve, 's a' szép árva hölgy a' grádicsokon lekíséré az utnak eredőket a' kólyáig, 's azontul a' kapuig, honnan csak hamar vissza 's fel magányos szobájába tért.

Kálmán akkor jöve, midőn a' kólya előtte elröpült. Fanyalodva gondolá, Róza utazott-el anyjával, midőn amaz érdekes ablak jüta eszébe, mellyből tegnap a' kedves szőke fej vonult-vissza: rögtön oda tekint. és szőke fej, pirosdad feje arcz, bájfényű szemek néznek-ki. — Ő az! kiáltja Kálmánhoz elragadtatott lelke; ő az, Róza!

— 'S ment, kaput nyitá; dobogó kebellet siető-fől a' grádesokon, és szerelme sugallata után indulva, egyenesen azon ajtóhoz jutta, melly az ablakon kinézőé volt. Remegő kézzel koczogtatott, egy kimondhatlan édes szó mondá: „szabad“! 's Kálmán belépvén, alig tudá üdvözleni a' váratlan szépségűt; mert mit képzeménye a' szőke fej arczáról festett, az árnyékrajza se lehete imennek, mellynek haváról a' legszebb élettrózsák és szemeiből a' legélénkebb nefejejtsek mosolygának. A' kisded piros száj tündérleg nyilt-meg Kálmán üdvözlésére, 's az angyalfej magosdad homlokával szerényen hajtá-meg magát az ifjúnak. Kálmán a' bárónét kérdezé. A' szép megmondá Pestre történt költözését. — De — ugymond Kálmán — hájos kisasszonya hon maradt. Szerencse nekem, ki rég vágyoim önt ismerhetni.

Szerencse nekem e' találkozás, viszonzó elragadó kellefmmel Lida — miután előbb Kálmán kilétét illően megkérdezé — önnek azonban nem: én a' báróné leánya nem vagyok.

Hogyan?... világosítást kérek.

Ha ismerte Bodrogi kamarást...

A' báróné festvérét?

Igen. Én leánya vagyok a' szerencsétlennek. — 'S ezen szókra könyűk pörögtek a' kék szemekből.

Én — folytatá Lida keserves hangon — miután atyám, a' boldogtalan...

Ó kérem! — esdeklék Kálmán — hallgassa-el az ő végtörténetét; én váltig tudom azt.

Ugy?... Tehát e' szerint csak azt mondom-el, hogy fél éve már itt lakásomnak. Néném oltalmába fogadott. Ó anyám helyett anyám; ó a' kegyes! —

És sirni kezdett. Kálmán kérlelé, de a' kellemes siró arcz egészen legyőzte őt. — Engedelmet — ugymond — én a' kisasszonyt megkeserítém. Örüljön, ám anyát talált, és bennem...

Kálmán megütközék magán, midőn vele a' szív egyszerre sokat akart mondatni. Lida hallgatott, midőn Kálmán falra függesztvén égő szemeit ott egy paránykép (miniatur) tünt szemébe. Ürügyet vön zavarában, mintha a' képet kívánná közelebről nézni-meg; 's fölkel, a' képhez közelge, 's egy gyönyöröralakot láta. Rózsaszín ruhában mosolyga egy hollóhajú szépség, 's hasonló fekete kerék szemöld-ivci alatt nyilazó nagy setét szemek tündérkedtek, és a' hosszudad nyájas ábrázatnak minden része kegyet 's nagylelket igazló fönséget látszék hirdetni.

Az a' mi Rózánk helyesen találva; szólt Lida derülő tekintettel.

Legdicsőbb kellemangyal! mondá Kálmán, 's huzamósan nyugtatá szemeit a' képen. — Mikor jó-vissza?

Azt nem tudhatni, mert a' beteg néne, kit látogatni menének, talán nem hamar javulhat-fel, vagy talán mostani betegségében meg is hal.

Most a' beszéd Rózára fordult. Lida őszintén magasztalá ezen hecses rokonbarátnéját, 's édes hitelű beszédével Kalmánnak a' legboldogabb órákat adá. A' jó-szívű beszélőné olly iránynyal ejté szavait, hogy Kálmán, kire a' Szamosi háznál számoltak, ennek jeles leányát eleve megszeresse, 's így a' nemes lelkű barátné Rózának szerencsését eszközölje. De Kálmán gondjait már a' szép árva egészen elfoglalá, 's egykét pillanat véghez-vitte, hogy a' hevesifjú az ártatlan Lidát élte királynéjául válassza.

Helyesen! — mondá Kálmán hazamenet közben. — Róza nem szorult annyira segélyre; de igen azon árva, kire többé semmi örökség nem néz, hacsak egy tehetős férjfi nem boldogítandja őt. Enyim tehát! ó helyesen Kálmán! az anyai árnyék nem lesz megbántva: ő jóváhagyást mosolygand egéből jötevő fijára.

Illy gondolatok között ére haza Kálmán. Többszer látogatá-meg ezentul szelid választottját, kiben naponként több-több bájoló erkölcsi jegyeket fedezett-fel. Egy hét elmúlt ezen közben: a' Szamosi háznak asszonyai még se tértek haza, 's ez alatt Kálmán a' kegyes Lidának szemeiből kedvező végzést olvasott. Lida viszont megkedvelé őt, de bár az olvadt keblű Kálmán szerelmet valla neki, ő tartzkodék, 's a' heves ifjat Rózához utasítá.

Egy tiszta szép alkony elhozá végre Kálmán győzelmét. Lida elmerülten állott, Kálmán kiterjesztett karokkal esdeklik vala előtte. Parancsolt a' szerelem, 's Lida ön tudtán kívül borult imádója melljére. — Enyim, tied! hangzának, 's a' boldog ölelés aranykora üdvözíté őket. De nagy változat követé Kalmánnak a' heves szerelemhősnek eltávozását. Lida most eszmélt-föl ábrándjaiból; most látá, mit követett-el Róza 's mit a' báróné ellen, ki az ifjú Darvait gyakran emlegeté, és leányának mintegy igényzőleg ohajtá férjeül. Az árva szüz egyszerre bús lett, 's eszében forgatá a' báróné tervét, ki Rózájának születés-napjára mulatságos lakomát csupán a' végbőlrendele, hogy arra az ifjú Darvai meghivathassék.

De majd a' magával küszködő Lidát azon gondolat, hogy ő a' történetnek nem oka, valamennyire megnyugtató, 's más nap reggelén éppen ablakából néze-ki, midőn hűséges Kálmánja ott terem az ablak alatt, 's halk de érthető szóval kérdezi, ha az utazók hon vannak-e már? A' szép ajakból ejtett: „nincsenek“ 's az ezt követő

édes mosoly szárnyakat adának a szerelmes ifjúnak, ki a grádicsokon könnyűden fut fel, és szavait a legfontosb végzésen kezdé.

Lida, te enyim vagy! akarom, két hónap multán oltár egysítsen minket.

Lida elhalaványult.

Tudom, mi halványít-el, édesem. Te hálátlannak képzeled magadat a Szamosi házhoz. Nincsen úgy szép Lidám! az ég végzése és tiszta szived sugalma nagyobbak minden földi köteleknél.

Kálmán, tied vagyok — viszonzá mosolygó könyes szemekkel Lida — habár áldozattá kellene is lennem miattad. — 'S ezen szókra virágkellemű arcját Kálmán vállaira hajtá.

Nem kedves! rebegé Kálmán — inkább én legyek éretted áldozat. — 'S most a' meghajlott szépnek hattyúnyakára borult. A' hókebel magosan hullámozott, 's a' ráborult kegyencznek érteni hagyá az érette lángoló szív dobbanásait. De a' pásztorálom igen rövid lön: kocsizörgés riasztá-föl a' fiatal párt édes forrongásaikból.

A' néném!.. kiálta felszökeltében Lida, 's iszonyú háborodással tipegett ide-tova. Kálmán szintén zavarodva inté Lidát, szedné magát rendbe. — Ah, távozzék hát, mondá reszketve a' leánya; de Kálmán mintegy szoborrá meredve állott, 's nem tudá semmiben is egyezni.

Már a' kólya behajtott az udvarra, 's fenn a' tusakvók nem vék-észre. Egyedül, midőn a' grádicsokon lábesuszogások hallatszának, lépé újabb zavar őket, és Kálmán tanácstalanul nyitott az oldalszobába.

Ne, ó ne! susogá öszvetett kezekkel Lida; de már Kálmán bent va'a, és majd megint mást gondolva, visszatérni kívánt, 's éppen akkor nyitá azon szobának ajtaját, melyben Lida töpröngé; és így Kálmánnal egyszerre lépének-be.

Ki van itt? mond a' báróné hátra huzódva.

Kálmán elhalaványultan hajtá-meg magát, 's nem tudá szólni. Darvai ur; felele érette, remegő ajakkal Lida.

Ugy!.. örvendek! — mondá a' színében változó báróné; és szemei gyorsabban forgának; majd szótlánul ment-ki.

Elvesztem! — susogá kezét törve Lida.

Hogyan?. szólla neki-bátorulva Kálmán. A' vétkes töpröngjön édes Lidám, ne mi! Én eléggé gyávaul cselekvém, folytatá; de jóvá teszem.

Ezen szók csendesen ejtettek, midőn kevés várat után a' báróné Rózával jött-be. Kálmán bájolva lön, midőn a' szép Róza szeméből jósággal teljes vidorság mosolyga rá. Üdvözlése kedves hangú levén, a' mennyire anyjának rezzentő tekintete előbb eltaszító, any-

nyira ez most magához vonzó lön. Kálmán lelkében egészen visszatérve, örvendését jelenté az asszonyok érkezésén, szerény nyájas-sággal adván-elő többek között: miképen ő már több nap óta várá ezen szerencsét, és szintén, mintha előérzés vezérlette volna, e napra megjelent, 's Lida kisasszony neki a' kastél szobájit megmutatván, itt a' szomszéd szobában éppen a' báróné képét nézi vala, midőn a' kisasszony a' báróné elfogadására kiszökélvén, őt magát hagyá. Szinte kimenendő vala ő is, midőn most a' kép alatt észrevett két betű őt megállítá. A' K. J. betűk magyar művészt sugának szívébe, 's ő azoni örömében kevéssé elmerült.

(Folytatás követhet.)

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

A' Rokos Trencsén Vármegyében. (Végzet.)

Éjfélt után feltörtünk; vezetőnknek a' birógazda ajálkozott. Utunk jódarabig egy szűk völgyben, sebesen csörgő patak mentében, iszonyú vastag cserek között vezetett; a' fekete setétség láthatlanná, az utban heverő vástag szikladarabok veszélyessé tévék utunkat, 's a' borzasztó csendességet csak a' lábaink alatt zörgő száraz falevél és az éji bagoly huhogása zavarta-meg. — Csak a' többszeri megpihenés tévé meredek utunkat folytathatóvá, 's harmadfél nehéz óráig fáradtunk, míg a' Rokosnak lapos tetejére felérhetünk, hol már a' hajnali kellemes szürkületnél könnyebben vert a' dobogó szív. — De milly gazdagon fizeti vissza a' felséges Rokos teteje a' reá felfáradónak munkáját azon szép természeti gyönyörrel, mellyet előtte pazérolva szór-ki. Nyugaton egész a' morvai hegyekig megható látkört nyitott előttünk, hol a' szép zöldes völgyek, faluk, 's kékelő hegyek a' hajnali fénynél mosolygva mutatkoznak. — Keleten néhány cser zárta-el látkörünket; helyet kutatunk, hol a' kelendő napot — utunk fő célját — egész dicsőségében megláthatnók, 's tót mentorunk a' veres kősziklára vezetett. Bámúlásra indított minket a' felséges látvány, 's mi szépet, gyönyörűt a' természet csak előnkbe állithat, legfelségesb természeti téren huzódott-el előttünk. Belső vígalommal kísérte a' gyönyörködő szem a' félhold formájában elterjedő 5 heglánczot egész a' nagy karpatokig, a' Krivánig: 's az utolsó hegysort a' kelendő nap előpostáji — sugarai — aranyszínnel hinték-be. — Feltűnt végre az ég királya; 's vele látkörünk legdiszesb pontja egész pompájában; méltó fénynyel díszesíté a' nemzeti ünnepet, 's elterjedő hájos fényére körülöttünk az egész természet ünnepet látszaték ülni. — A' Rokos keleti fele, egy meredek feketés granit kőszikla-fal, egész a' veres kősziklaig emelkedik-fel; az itt ott kinyuló sziklakarok lezuhanással ijesztik a' szemlélőt, ki horzadva nézi az alatta terjedő mélységet. — A' hegynek tengerfeletti magossága 4500 láb; jobbra emelkedik a' pokol hegye és a' Plánka. Az első gömbölyű, kalaptetejű, 's oldalán a' fenyők közül feketén kikandikáló szikla-karok regényes látványt mutatnak. — A' Rokos minden hegytestvérei közt legmagosabb, 's még is legtöbb hasznot hajt. — Tetején a' legfeketébb porföldet lertük, 's nyugoti felső felén buján terem a' leg-

jobb fű, a' Várallyiaknak rétségök. Bámulva, és szánakozva hallottuk vezetónket, mennyi veszélybe kerül innen a' takarmány leszállítása. — E' végre a' szénacsomót egy több ágú széles faágra kötik; az ág elejébe nyír vagy más hajló ágat huznak, minélfogva magának kell a' munkásnak szénáját a' meredek hegyről lehuzni; nyilsebességgel rohan-le az, 's ha néha rohanó sebessége elkapja vonóját, veszélyben forog ennek élete, 's csak nagy ügyessége mellőzheti-el nyaka, lába, vagy keze kitörését. Vezetónk példával bizonyítá ezt. Télen a' Rokos tetején a' fennmaradt széna golyókba sodortatik, vagy köttetik öszve, 's úgy hömpölyög-le a' völgyig, hol szekérre rakatik; — ha a' munkás ügyes, szénagolyójával együtt repül-le nyilsebességgel a' völgybe. — Az ág általi leszállítást jól megfoghatóvá akarván vezetónk tenni, kettónket, egy e' végre talált ágon, a' meredek Rokos pázsitján villámsebességgel vont-le. *) — Nem csekélyebb munkával kell küzdeniek csekély kiterjedésű földjeik mivélésében. Gyakorta ezer lábnyit meghaladó magosságra kell az ekével felfáradniok, hogy sárga, veres agyag, 's kövecses földjeiket felturhassák ott, hol a' hegyek oldalában a' természet egy kis kopár tért hagyott; 's még szomorúbb az, hogy a' föld termékenysége háladatlanul fizeti a' nagy fáradtságot. — A' szarvas marha legelés végett a' hegyekre üzetik, 's vezetónk példával bizonyítá a' nagy veszélyt, mellynek az ki van tétetve; mert gyakran egy csuszamodás az ökröt alatta tátongó völgybe sodorja. — A' Rokos melletti völgyben az istenyű vastag cserek levágnak, helyben elégettetnek, 's hamvok hamuzsirra fordittatik, a' nagy mészköszikla darabok pedig mésszé égettetnek.

Nehéz szívvel vettem búcsút, hidd-el Dausom, a' veres kősziklától, 's vele a' legfelségesebb természeti jelenettől, miben valaha szemeim gyönyörködhetek; **) a' sziklán hagyott felírt nevemet ugyan lemosandja az eső, de emléke minden természeti jelenet látásánál szebb fényben ébredend-fel emlékezetem színtérén. — Jóléted ohajtja barátod.

K. S.

K Ü L Ö N F É L E.

Kegyetlenség hallatlan példája. Egy a' legnagyobb kegyetlenségre 's barbarusságra mutató cselekedet, melly e' napokban Hermersbergben, bajor országban (waldfischbacher canton) jött napvilágra, közönséges beszéd tárgyává lön. Közljük azt hiven az olvasóval. Hermersbergben t. i. bizonyos K e t t e n r i n g nevű paraszt feleségével együtt nem tűrhettén, hogy leányuk a' házi szolgát szereti, eltökélék magokban a' szerencsétlen teremtményt, melly már is 31 évet számlált, elsikkasztani. Őt e' végből tehát örültnek híresztelvén-ki, bezárák. Történetből felfedezteték most nem régiben a' hely, hol a' szerencsétlen leány zárva tartatott. Ez egy tulajdonképpen e' célra épített kutyaistálló-forma épület volt, toló fiókkal ellátva. E' setétlyukban tartatott a' szerencsétlen egész 8 esztendeig fogva; táplálata csak

*) A' melly falu környékén a' meredek hegyeken rét nincs, a' falevél szolgál takarmánnyul; mint p. o. a' gyertyánfáé.

**) Tiszta látkörnél a' Rokos tetejéről honunk 15 vármegyéje látható.

vizből és burgonyából állott. Szalma, mely csak felette ritkán tisztított, vala fekvő helye, 's midőn a' törvény által kiszabadított, egy, csaknem egészen összerothadt ingnek rongyai valának egyedüli ruházata. Testén valamely kemény hártyakéreg képeződött, mely a' most már számtalan fürdés és mosás által sem akar egészen elmulni, úgy hogy emberi bőrnek alig van rajta nyoma. A' leányt magát, noha egészen összevissza nőtt, az orvos physicailag egészségesnek vallá; hozzá intézett kérdések bizonyíták, hogy emlékező tehetségét egészen elveszté. A' kegyetlen, embertelen szülők, kik legott elfogattattak, Zweibrückenben várják ítéletüket; a' szerencsétlen leány pedig egy nemeslelkű családnak adatott által ápolásra Waldbachban.

Szegények száma Európában. Villeneuve Bargemont statistikai munkát adott-ki Europa szegényeiről, 's számukat 10.897.533-ra teszi 226.445.200-nyi népességhez képest. Ezen szegényeket következőképp osztályozza. Angol országnak mintegy 3.900.000 szegénye van; t. i. az egész népességnek, mely mint tudjuk 23.400.000-re tétetik közönségesen, hatod része. A' dolog, melyet az ottani erőművek visznek véghez, 180 millio embert táplálhatna. Londonban 1.500.000-nyi népességnél 105.000 szegény van; Liverpoolnak 80.000 lakosa, 27.000 szegénye; Corknak 60.000 lak. 26.000 szeg. és Sunderlandnak 17.000 lak. 14.000 szegénye van. — Német országban, mely nagyobb részint földmiveléssel foglalatoskodik, mintegy 680.000 szegényt lehet számlálni, vagy is az egyetemes népesség huszad részét. Ugyan itt a' földmivelő nép száma három akkora, mint a' kézművelő foglalatoskodóké. Ausztriában a' szegények száma úgy áll az egyetemes népességhez, mint 1: 25-hez. Dán országban csaknem éppen illy viszonyban. Spanyol országban 13.900.000 lakos között 450.000 szegény van, vagy is 1: 30.; a' földmivelők pedig úgy állnak a' kézművesekhez, mint 5: 1-hez. Franciaországban 1.600.000 szegényt számlálni 32 millio lakos között, vagy is 1-et 20 között. Olasz országban a' viszony úgy áll mint 1: 25-hez. Belgium és Hollandiában csaknem úgy, mint angol országban. Portugáliában 3.530.000 lakosra 141.000 szegény jut. Porosz országban 12.700.000 lakosra 425.000; orosz országban pedig 52.500.000-re 525.000 szegény; Schweicznak 724.000 lakosa 's 17.000 szegénye van.

C s e r e j t v é n y.

1. 2. 3. Ember 's állat testének fő tagja.
4. 5. Ebben van a' vér rejtek-tanyája.
3. 7. 8. Ki ezt cselekszi, az nem áll.
8. 4. 6. Itt hajó nyughelyet talál.
6. 7. 8. Hősek és bajnokok őrzik,
6. 4. 5. Kik ezt honjokért öntözik.
- 1 — 8. Megye, 's város honunkban,
Melly hires volt hajdanban.

Beóthy Ferencz Jász-Apáti fi.

Előbbi rejtvény: S z e m.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.